

VZPLANUTÍ

POLI TAJEMNÁ

Poli Tajemná

VZPLANUTÍ

Příběh je zcela smyšlený. Bude-li Vám někoho připomínat, jedná se pouze o náhodu.

1. Část

Ještě si to přece můžu rozmyslet, než na mě přijde řada, ne?

Přece se nepůjdu... svěřovat?

Stojí mi to za to?

Tak či tak budu dál žít ve strachu... Nebo ne?

Co to, sakra, dělám?

Vůbec si nejsem jistá svým rozhodnutím...

Ale když už jsem tady, tak Vám to povím...

Téměř každé odpoledne venčila fenku paní Jarmilky - velmi milé starší dámy, které chodí denně pomáhat s fenečkou, protože sama mít vlastního psa nemůže. A ona miluje psy. Vždycky si přála německého ovčáka, ale její muž jí povolí pouze malého kapesního psíka, o nějž nejeví a nikdy nejevila sebemenší zájem, protože je nepovažuje za psy.

Procházela s fenkou kolem samoobsluhy, která sídlí na konci ulice a upozorňuje tak, že se vrátila opět do města. Rychle zahodila nedopalek a přivolala si psa k noze, aby nevběhl do silnice.

Nacházela se zrovna ve čtvrti, kde žijí především zbohatlíci, což hned po několika desítkách metrů prozrazují luxusní vilky, které jsou obklopeny pečlivě udržovanými trávníky, vedou k nim příjezdové cesty ze zámecké dlažby, stojí u nich krásné dřevěné altánky, pod nimiž parkují luxusní auta. Má to tu moc ráda – ještě aby ne, když v jedné z vilek s manželem bydlí. A hned o tři vilky před tou jejich bydlí právě paní Jarmilka. Dobře, oprava, až po vilku paní Jarmilky to tu má ráda. Dále už ne.

Uvědomila si, že vždy, když se vrací domů, tak se necítí nejlépe. Děsí se, co zase není uděláno tak, jak by být mělo. Bojí se, co se tentokrát Jiřímu nebude líbit. Obává se, za co ji potrestá tentokrát...

A přitom... Je s ním šťastná. Určitě s ním je šťastná.

„Jsem s ním šťastná...“ zašeptala k fence, která se na ni znepokojeně ohlédla. „Vid', že jsem?“ dodala nejistě. Sama sobě to vnucovala.

S povzdechem se natáhla k zámku aodemknula Jarmilčinu vilu. „Jsme doma!“ zavolala od vchodu a vpustila fenku do domu.

Pes se prohnal kolem ní a běžel neomylně do obývacího pokoje, jež ústil do zahrady francouzskými dveřmi, za nimiž se nachází krásná terasa, kde paní Jarmilka tráví podvečery při západu slunce. Ozval se nadšený smích, díky čemuž poznala, že fenka je u své paničky.

„Bettyňko! Jak ses měla? Nezlobilas?“ vítala se paní domu se svou věrnou kamarádkou. „Byla hodná, děvče?“ zeptala se Jarmilka, když Šárka přišla za ní. Nikdy ji neoslovila jinak než „děvče“.

„Byla moc hodná, Jarmilko, vždyť víte, že mě nikdy nezlobí,“ odpověděla jí mladá žena s úsměvem. „Prošla jsem se s ní k rybníčkům. Moc se jí tam líbí.“

Dáma vědoucně přikývla. „Když jsem ještě mohla chodit, brávala jsem ji tam hodně často,“ usmívala se na ženu.

Šárka se se smutným úsměvem podívala na invalidní křeslo, na němž babička seděla. Až do svých šedesáti let jezdila tato dáma na koních, ale krátce po šedesátinách se s ní mladá kobylka zřítila ze srázu – kůň nepřežil a paní Jarmilka zůstala po úrazu ochrnutá. Když se sem Šárka s Jiřím nastěhovala, tak se s Jarmilkou seznámila přes svou kamarádku Danu, která ji znala právě z oněch nešťastných stájí. Začala k ní docházet a pomáhat jí s venčením Betty.

„Já vím, Jarmilko,“ odpověděla a rozhlédla se. „Ráda bych se tu s Vámi zdržela, ale musím domů. Nemám ještě uvařeno a Jiří vyžaduje teplé večere,“ smutně se omluvila a nejistě přešlápla z nohy na nohu.

Starší dáma se na ni soucitně pousmála. „Nehlídala sis čas, vid’?“ hádala a znepokojení přestala skrývat. „Děvče, kdy se konečně odhodláš?“

Šárka si skousla spodní ret, aby se uklidnila. Zatvářila se nechápavě. „Nevím, o čem mluvíte,“ odpověděla pohotově a rychle se snažila změnit téma. „Zítra přijdu o hodinu dřív, abych s ní mohla být venku déle,“ řekla s úsměvem, byť nebyl příliš přesvědčivý. „Tak zatím se mějte. A dobře se vyspěte!“ popřála Jarmilce dobrou noc a než stačila babička odpovědět, byla pryč.

Cítila stařenčin starostlivý pohled v zádech. Věděla, že se o ni Jarmilka bojí. Ale nebylo přece proč, ne?

S každým dalším krokem přibližujícím se k domovu však vnímala, jak její nohy těžknou, jak je země pod jejíma nohama náhle nerovná, sama si připadala sakra nejistá. Jde pozdě a ví o tom. Dnes je pátek a v pátek Jiří jezdí domů z práce o hodinu dříve než předchozí čtyři dny. V ústech jí náhle vyschlo, když viděla odjíždět zelené BMW i8, se kterým vždy machruje jeho kolega a vozí ho z práce. Roztrásky se jí ruce a srdce se prudce rozbušilo – v obavách, jaký bude mít průšvih, že přišla později než Jiří. Okamžitě přidala do kroku a snažila se uklidnit.

Odemknula vchodové dveře a doufala, že nebude moc rozčilený. Sotva vešla a dveře za sebou zavřela, přistála jí na tváři facka. V úleku a reakci na dopad obrovské dlaně na její tvář, se narazila na zavřené dveře.

„Kdes byla?!“ vyštěkl na ni podezíravě.

Zalapala po dechu a snažila se nevzlyknout. „Vyvenčit Betty,“ odpověděla poslušně tichým hlasem a rukou si zakrývala náhle bolavou tvář.

S přimhouřenýma očima si ji prohlédl – středně vysoká, štíhlá žena, která snadno zamotá nejednomu muži hlavu. Má dlouhé, tmavě hnědé vlasy, jantarové oči, perfektně rovné a bílé zuby, srdcovitý obličej bez sebemenší kožní vady, pěkný nos, který není ani velký, ani malý – v létě na něm sluníčko vždy vytáhne pár pih. Hrozně se mu líbí její tělo. Není nijak při těle – prostě má ideální

ženskou postavu, kterou by byl hřích skrývat před světem. To ale ona musí – má zákaz se někde ukázat v oblečení, které by odhalilo více, než on sám uzná za vhodné.

Přikývl na její odpověď. „Není uvařeno!“ odvětil jí přísně.

Smutně sklopila provinilý pohled. „Moc mě to mrzí!“ omlouvala se vyděšeně. „Hned to napravím!“ vyhrkla a protáhla se kolem něho do kuchyně, aby mohla napravit svou chybu. „Co si dáš?“ zeptala se jen přes rameno, když došla k lednici a hledala cokoli, z čeho by mohla uvařit. Snažila se znít mile, vesele, šťastně... Moc se jí to nedařilo.

Poslouchala znepokojeně Jiřího kroky, které se k ní přibližovaly. Znejistila, když se za ní zastavil. Pocítila nepříjemné zamrazení v zátylku a jeho ruce na svých bocích. Znepokojeně si skousla spodní ret, protože už v tu chvíli věděla, že on po jídle zrovna v tuhle chvíli netouží. Na okamžik jí boky stiskl pevněji, než ji otočil obličejem k sobě.

„Tak nějak zrovna hlad nemám...“ zamručel si a hladově ji sledoval.

Věděla, co Jiří chce. Zná tohle chování.

„Kleknout!“ poručil jí přísně.

Aniž by si to uvědomila, v očích se jí nahromadily slzy. Nevědomky zavrtěla hlavou na protest. „Prosím...“ zašeptala plačtivě.

„Na kolena!“ zavrčel nesmlouvavě, podrazil jí nohy a zatlačil ji k zemi, aby nemohla uhnout.

Dopad kolen na dlažbu Šárku zabolet, ale kousla se do rtu, aby nedala bolest znát. Slzičky už jí utekly na tváře, kde si razily cestu, kterou zviditelnily mokrou stopou.

Jiří se spokojeně usmál a rozeplnul si kalhoty, aby vytáhnul svůj ztopořený úd až nelidských rozměrů, který ji celé ty roky děsí. Jednou rukou držel penis, zatímco tou druhou ji nelítostivě chytil za vlasy a trhnul s ní dozadu.

V reakci na tenhle jeho počín, musela zaklonit hlavu a otevřít ústa, což přesně chtěl, aby udělala. Bez sebemenšího zaváhání jí ho strčil do úst tak hluboko, jak jen to šlo.

„A teď saj!“ poručil jí, ale sám se staral o pohyby, aby si dopřál rozkoš. Držel jí hlavu a pohyboval pánví dopředu a dozadu. Nevšímal si, že se dáví, že pláče, že vzlyká... Pokračoval tak dlouho, dokud nedosáhl vyvrcholení a celý obsah vystříkal do ženiny tváře. Chvilku rozdýchával, stále držíc Šárku za vlasy, než jí uštědřil další ránu a hodil ji na zem. Pak odešel do sprchy.

Ležela na podlaze a vzlykala. Věděla, že si za to může sama. Přišla přece pozdě domů a nestihla uvařit. A Jiří nesnáší, když se nedodržují pravidla.

Několik minut ležela na podlaze, než se uklidnila, vstala, opláchla si obličej a připravila mu jídlo. Pak odešla do sprchy i ona, ale do jiného patra, aby se nepotkali. Jako vždy byla vděčná, že mají oddělené ložnice... Dneska už nechtěla žádné další ponížení. Dneska už ne...

Tohle přece nemůžu snášet...

Všechno to ponížení, ten strach, tu bolest...

Proč bych mu měla dovolit, aby se ke mně choval tak odporně?

Proč by mu to mělo všechno procházet?

Třeba si to skutečně zasloužím...

Každopádně... K jádru pudla se teprve dostaneme...

Vzbudil ji budík, který si nastavila, aby ráno vstala dříve než její manžel a mohla mu včas připravit snídani. Dbal na přesnost, takže si hlídá každou minutu, ať všechno stíhá a neopakuje se to, co se stalo předchozího odpoledne.

Akorát pokládala na jídelní stůl naleštěné příbory, když Jiří přišel do jídelny. „Dobré ráno,“ pozdravil ji a posadil se.

„Dobré ráno,“ odpověděla mu tiše, nalila kávu a usadila se na svoji židli i ona.

Vzájemně na sebe kývli a pustili se do jídla. Po očku ho nenápadně pozorovala. Každý jeho pohyb, jakoukoli změnu výrazu v obličeji, úplně cokoli, co by ji včas varovalo, kdyby měl přijít nečekaný výpad proti ní.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptal se jí, aniž by zvedl pohled od novin, které měl před sebou na stole.

Spolkla sousto a ihned volila správná slova k odpovědi: „Slíbila jsem paní Jarmilce, že dneska vezmu Betty na delší procházku – samozřejmě v době, kdy býváš na golfu, aby to nenarušilo čas, kdy můžeme být spolu,“ prozradila mu popravdě, ačkoli ten čas nevolila kvůli tomu, aby byla s ním, protože po tom tolik touží, ale aby se na ni nenaštval.

Zamyšleně přikývl a chvíli zase jen mlčky četl noviny. „Domluvil jsem se s Tondou, že přiveze Adélu a necháme vás dvě, abyste se mohly babsky pobavit,“

Trošku překvapeně zamrkala. „Adélu?“ zeptala se. Nenadchlo ji to, ale uvědomuje si, že musí vyjádřit nadšení a souhlas. „To je od tebe milé. Děkuji,“ dodala pohotově, když zvedl pátravý pohled. „A kdy? Dopoledne? V poledne?“

Zase se začel do článku v denním tisku, když se zajímala o domluvený čas. „Na oběd,“ odpověděl nesmlouvavě.

Šárka přikývla a hned začala plánovat, co uvaří, aby se všichni dostatečně najedli. „Upeču hovězí líčka na víně,“ zhodnotila situaci. Jiří má tento pokrm rád, takže ví, že tím nic nezkaží.

„Nejsem moc nadšený, že trávíš u té stařenky tolik času. Má toho čokla dát do útulku, když ho nemůže venčit sama!“ zamručel si nečekaně do ticha jídelny.

Vyplašeně se na něj podívala. *Prosím, ať mi to nezkáže...* pomyslela si zoufale. „Víš přece, že nemá děti. Má jenom toho

psa,“ zkoušela mu opatrně vysvětlit, co pro paní Jarmilku Betty znamená. Moc se bojí, že jí zakáže tyhle úniky od reality.

Muž zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Tohle je něco, co nepochopím – nemá děcka, tak si pořídí čokla, nebo nějaký jiný zvíře...“ dopil kávu, postavil šálek zpět na talířek a pohodlněji se opřel. „Já ti to zakazovat nebudu. Jen z toho nejsem moc nadšený...“ dodal smířlivě.

„Děkuji...“ hlesla tiše, uvědomujíc si, jak obrovský balvan jí spadl ze srdce.

Tolik jsem se tenkrát bála, že mě připraví o možnost být aspoň chvíli venku... Že mně zakáže to poslední, co mi ještě zbylo...

Proč teď tak moc váhám, zda je moje rozhodnutí správné?
Ještě pořád, se můžu otočit a jít zpět...

Akorát vypnula troubu, když přijel Jiřího kolega Tonda se svou manželkou Adélou. Šárka ji zrovna dvakrát nemusela, ale nikdy to nikomu nepřiznala. Adéla je učebnicový příklad zlatokopky, jen měla štěstí na chlapa, co je jen o pět let starší, než je ona sama. Vychrtlá blondýna s umělými prsy, gelovými nehty a prodlužovanými vlasy. Vždy se obléká do šatů od špičkových

návrhářů, které jsou drahé jak dobře vybavené auto. Nechápala, že někdo takhle může žít. Pro peníze.

Aniž by se obtěžovali jít ji pozdravit do domu, ihned se usadili na zahradě, kde se jich ujal Jiří. Šárka je pozorovala oknem z kuchyně a přemýšlela, kde udělala chybu.

Tonda je pěkný mužský, na kterého se nalepila zlatokopka. Adéla je vyčůraná bestie. Jiří je...

On je prostě svůj. Má rád pořádek a řád, přesnost, věrnost a jistotu. A Šárka se mu snaží všechno tohle dát a dopřát. Když se něco pokazí, Jiří ji potrestá.

Nebylo tomu vždycky takhle. Když ho potkala, bylo jí necelých dvaadvacet let a akorát se svou kamarádkou pařily v hospodě – v jednom pseudometalovém klubu. Přisedli si k nim tenkrát dva muži, s nimiž se holky daly do řeči. Byl to právě Jiří s Tondou. Jiří se jí celkem líbil – vysoký, holohlavý mladý muž, který měl vskutku luxusně vypracovanou postavu. Hnědé oči, hluboký hlas, působil opravdu charismaticky. I přes její slabost na dlouhovlasé muže, se jí zamlouval. Začali se scházet a on si ji získal. Sice ji děsil tím, jak moc je obdařen, ale zvykla si. Nějak...

Až když se vzali a odstěhovali se přes celou republiku sem, tak se začalo projevovat jeho agresivní Já. Ale Šárka mlčí a nikdy nikomu nic neřekla. Bojí se, co by se pak mohlo stát.

Vzala nádobí a odnesla to na zahradu k návštěvě. „Ahoj,“ pozdravila ty dva s úsměvem.

Přece nejsem jediná, která má ráznějšího muže. Určitě něco dělám špatně já...

Pořád mám čas na to, zase se vrátit a..

A co?

Žít ve strachu?

Po jídle odnesla vše k umytí zase do domu a dokud to nebylo zaschlé, tak to umyla. Nepřítomně poslouchala hudbu, která k ní ze zahrady doléhala a doslova odpočítávala minuty, kdy bude moct odejít.

„Proč nemáte uklízečku?“ vytrhla ji ze zamyšlení Adéla, když vešla do kuchyně.

Šárka se k ní od dřezu otočila a v ruce držela houbičku na nádobí. „Proč?“ zeptala se překvapeně.

Blondýna zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Na to bych se mohla vysrat...“ oznámila s náznakem opovržení v hlase.

Šárka to nekomentovala a raději pokračovala v práci. Nechtěla se s ní moc bavit. Tahle žena v ní vzbuzovala odpor.

„Kam pojedete na dovolenou?“ pokračovala Adéla ve výslechu a, když Šárka pokrčila rameny, začala s vykládáním: „Já jsem řekla

Tondovi, že mě má vzít na Kanáry. A taky chci na Kubu... No a určitě pak i do Říma – prostě musím všechno vidět a navštívit... A nejlépe do Milána – jsou tam módní přehlídky. No, Tonda je dobřej, ten mi všechno odkýve. A stačí mu jen to, že se s ním vyspím – ne že by bylo o co stát, ale za ty prachy a dovolený...“ náhle si povzdechla a začala si prohlížet svoje nehty. „Jen mi nechce koupit nový auto...“ stěžovala si, aniž by tušila, že pláče na špatném hrobě.

Šárka se k ní zase otočila. „Vždyť máš čtyři...“ poznamenala nechápavě. „A s žádným nejezdíš...“

Výraz v Adélině tváři rázem vypadal, jako by jí bylo nařknuto z největšího zločinu. „A? Tak mám čtyři auta! A chci pátý! Ten nověj Opel vypadá moc dobře!“

„Máš vůbec řidičák?“ zeptala se najednou Šárka.

Adéla se zamračila. „Na co?“

Jiřího manželka se raději vrátila ke své práci, když přišli z venku i pánové. „Stýská se nám po vás,“ vysvětlili sborově důvod, proč nejsou na zahradě, a začali se smát.

Neodpověděla a raději se snažila co nejpečlivěji dělat to, co umí – uklízet. Poslouchala, jak se všichni tři vesele baví a těšila se, až bude moct odejít.

„Jsem se ptala Šárky, proč nemáte uklízečku?“ uslyšela za sebou tu pitomou blondýnu.

Zatrnulo v ní, zasekla se v pülce pohybu. Už teď ví, že to večer odskáče.

„Šárinku to baví,“ odpověděl Jiří a věnoval úsměv směrem ke své ženě.

„Ano, baví mě to,“ souhlasila pohotově a myslela to vážně. „Není nad ten příjemný pocit z dobře vykonané práce,“ dodala a uklidila poslední kousek nádobí. „A teď mne, prosím, omluvte. Budu muset jít,“ zdvořile se omluvila a odběhla se do ložnice převléknout. Prosvištěla ještě jednou kolem návštěvy, věnovala svému muži políbení a zmizela venku.

Už teď ví, že ji večer čeká další bolest díky Adélině otázce na uklízečku, takže se neznepokojuje nad tím, jak rychle utekla. Ve spěchu přišla k Jarmilce, které ji čekala na terásce.